

Paní Věra Burešová, roz. Mejstříková

Vypracovali: Kamila Žídková, Klára Drahoňovská, David Fízer, Lenka Grabarczyková, Valentýna Gažíková

Hudba, která bude podbarvovat scénář:

Autor a název díla: Dmitri Shostakovich - Symphony No. 7 in C major, "Leningrad", Op. 60

Odkaz- <https://www.youtube.com/watch?v=XbrU9UcCLQQ>

Stopáž: 12:02 – do konce audionahrávky)

Jsme žáky osmého ročníku 6. ZŠ v Kolíně a náš tým se účastní projektu „Příběhy našich sousedů“. Chceme ostatním vylíčit životní příběh paní Věry Burešové, roz. Mejstříkové, která se narodila 7. června roku 1939 v Kolíně.

Paní Burešová nám vyprávěla o svém dětství v Kolíně, které bylo poznamenáno spojeneckými nálety

(0:51 – 1:25 min)

„Já jsem vlastně válečné dítě. Já jsem zažila druhou světovou válku a jako děti jsme z toho měli samozřejmě hrůzu. U nás v domě byl sklep, tatínek tam udělal dvojité dveře a nechali jsme otevřená vrátka a kdykoliv, když začaly houkat sirény, tak lidi se báli, tak honem utíkali k nám, tam jsme se zavřeli a čekali, až zase odhoukají.“

Někdy se nestačilo ani schovat do sklepa. Rodina paní Burešové se musela jít na kraj města na „Třídvorku“. Maminka paní Burešové vzala dětem deky a tam všichni přečkali hrůzné chvíle války.

(2:55 – 3:01 min)

„Dívali jsme se, jak bombardují nádraží a to bylo celé v plamenech.“

Pro vyvarování se dalším náletům musela každá kolínská rodina dodržovat různá opatření:

(1:30 – 1:54 min)

„Musela jsme mít všechna okna, za války musela být zatažena tmavými záclonami nebo nějakými roletami a nesmělo se svítit, a to pro to, jak létala letadla, aby nebylo vidět na město, kde se svítí.“

Po skončení války v roce 1945 začali všichni oslavovat. Rodina Burešových válku přečkala. Všichni Kolínští si začali na své domy vyvěšovat státní vlajky. Všude ale panoval nedostatek látky.

(3:57 – 4:08 min.)

„Bílá byla z prostěradla, modrý byl z nějakých trenýrek a ta červená, to už ani nevím, ale vlaječka byla na domě.“

Po válce začala paní Burešová chodit na základní školu do první třídy, poté se dostala na **pedagogickou školu v Teplicích, kde bydlela na internátě.**

Po maturitě začala paní Burešová učit v Kouřimi na základní škole. Pak začala paní Burešová učit na základní škole v Kolíně na Zálabí.

Osudovým zlomem byl rok 1968.

(12:28 – 12:43 min.)

„Ted' jsem viděla, jak lidi začínají panikařit, začali obsazovat obchody a nakupovat zásoby, byli tam s autama. Brali pytel brambor, pytel mouky.“

Všichni si v těchto osudných chvílích poslouchali rozhlas. Paní Burešová s rodinou měli naladěný brněnský rozhlas, kde hovořila Jarmila Korandová.

(13:02 – 13:12 min)

„ Tak ted' už slyším kroky, jak jdou nahoru, bouchají na dveře a už vám nic neřeknu, už jsou tady“

V období normalizace musela projít paní Věra různými prověrkami. Bratr paní Věry režim neuznával. Byl odposloucháván. Vypadalo to, že se schyluje k nejhoršímu, ale naštěstí přišel rok 1989. Na Václavském náměstí se sešlo mnoho lidí a vystoupila tam Marta Kubišová se svou písní: Modlitba pro Martu.

Na závěr nás zajímalo, co by paní Burešová vzkázala budoucím generacím.

(18:48 – 18:50 min.)

„Aby jste zažili hezký život.“